

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 433/2024
28.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Криловић, адвокат из ..., против туженог "Sequester employment" д.о.о. са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Бошко Милић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2308/23 од 08.06.2023. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2308/23 од 08.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7954/21 од 16.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 04.11.2019. године, којим је тужилци престао радни однос заснован према уговору о раду број .../... од 01.07.2019. године и обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2308/23 од 08.06.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 04.11.2019. године, којим је тужилци престао радни однос заснован према уговору о раду број .../... од 01.07.2019. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен захтев туженог да се обавезе тужилца да туженом накнади трошкове поступка у укупном износу од 88.500,00 динара, а обавезан је тужени да тужилци на накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 98.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је

тужени да тужилји накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. и 441 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је уговором о раду од 01.07.2019. године засновала радни однос на одређено време код туженог на радном месту ... .. Уговорено је да тужилја заснива радни однос на одређено време и да ће обављати послове за потребе Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. Београд, а на основу Уговора о пословно-техничкој сарадњи, због повећаног обима посла почев од 01.07.2019. године до 30.06.2020. године и да послодавац може анексом продужити радни однос и може прекинути радни однос и пре рока наведеног у уговору у случају престанка потребе за ангажовањем радника. Решењем о престанку радног односа од 04.11.2019. године утврђено је да је тужилји запосленој на радном мресту агент теренске продаје дана 04.11.2019. године престао радни однос на одређено време због истека рока на који је заснован уговором о раду од 01.07.2019. године. У образложењу предметног решења је наведено да будући да је запослена засновала радни однос најдуже до 30.06.2020. године и то због повећаног обима посла, те како је код послодавца у оквиру уговореног рока престала потреба за радом запослене због смањења обима посла, сходно члану 37 став 1 Закона о раду одлучено је као у диспозитиву решења. Из исказа сведока ББ утврђено је да је тужилја радила код туженог на пословима агента теренске продаје, те да јој је радни однос престао због смањеног обима посла, јер је тужени у том тренутку имао вишак радника.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, имајући у виду да је тужилји радни однос на одређено време престао услед престанка потребе за радом запослене због смањења обима посла, који разлог је и наведен у образложењу решења о престанку радног односа. Дискреционо је право послодавца да одлучи до када у оквиру уговореног рока траје потреба за радом запослене на одређено време и да у оквиру тог периода уговор о раду може законито отказати и пре истека рока на који је заснован радни однос.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и поништио као незаконито решење о отказу уговора о раду од 04.11.2019. године којим је тужилји престао радни однос, будући да је спорним решењем утврђено да тужилји радни однос престаје истеком рока на који је заснован, а да из образложења решења произлази да је престала потреба за радом запослене због смањења обима посла. Имајући у виду да тужени није у изреци оспореног решења прецизно навео разлог за престанак радног односа тужилји пре истека времена на који је уговор заснован, по оцени другостепеног суда, оспорено решење о отказу није законито.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14...95/18) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла, или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Одредбом члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да радни однос престаје истеком рока за који је заснован.

Одредбом члана 185. Закона о раду, прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку.

Уговор о раду послодавац и запослени по правилу закључују на неодређено време, а могу га закључити и на време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, повећање обима посла који траје одређено време и слично за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 24 месеца. У конкретном случају, парничне странке закључиле су уговор о раду на одређено време дана 01.07.2019. године, чије трајање су уговориле до 30.06.2020. године, с тим што послодавац може анексом продужити радни однос и може прекинути радни однос и пре рока наведеног у уговору у случају престанка потребе за ангажовањем радника. Тако заснован радни однос престао је пре истека рока на који је заснован, решењем тужене од 04.11.2019. године којим је утврђено да тужили радни однос престаје истеком рока на који је заснован, што је нетачно.

Побијано решење је донето противно одредбама члана 175. тачка 1. Закона о раду, јер је утврђено да је радни однос тужили престао истеком рока на који је заснован, а тај рок није наступио. Наиме, закљученим уговором о раду дато је право послодавцу да уговор откаже у свако време, односно било ког момента када престану околности које су биле основ за његово закључење, али не са образложењем истека рока из члана 175. тачка 1. Закона о раду, који у конкретном случају није наступио.

Такође, у побијаном решењу нису наведени оправдани разлози за његово доношење пре истека времена на које је радни однос заснован. У радном спору суд цени законитост оспореног акта послодавца са становишта разлога који су послужили за његово доношење. Услов за законитост решења којим се запосленом отказује уговор о раду, је између осталог, да исто садржи образложење, а у конкретном случају, изостало је образложење којим се оправдава одлука туженог о отказу уговора о раду тужиле пре истека рока на који је заснован радни однос на одређено време због престанка потребе за њеним радом, односно, нису наведени оправдани разлози који се односе на потребе послодавца у смислу организационих промена и смањеног обима посла.

Супротно наводима ревизије, правилно је другостепени суд оценио да је оспорено решење о престанку радног односа незаконито, будући да је у уводу и диспозитиву решења наведено да тужиљи радни однос престаје истеком рока на који је заснован на основу члана 175 тачка 1. Закона о раду, при чему је тужиљи радни однос престао пре истека овог рока, а из образложења оспореног решења произлази да тужиљи радни однос престаје због смањења обима посла, без конкретног навођења који су оправдани разлози условили доношење овог решења, што је довољан разлог незаконитости решења о отказу.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Како су ревизија туженог одбијена, одбијени је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић